

Bi-NyhetsBrev

EXTRA NUMMER

nr 9e1 - juni 2002

" Frånvaro av yttrandefrihet är en förlust för både dem som sätter på munkavlen och dem som beläggs med den. De som beläggs med munkavle förlorar möjligheten att skifta åsikt om de skulle ha misstagit sig. Avsaknaden av denna frihet innebär också att de som förbjuder rivaliserande åsikter degenererar eftersom de inte får möjlighet att bevisa att de eventuellt har rätt. Deras övertygelse blir deras dogm."

- John Stuart Mill

BNB är och förblir en faktatidskrift. BNB är inte en missnöjesplattform. Men eftersom det är en skrift d.v.s. en journalistisk produkt måste man komma ihåg vad är journalistikens ledstjärna är - ATT SPEGLA VERKLIGHETEN OCH GRANSKA MAKTEN.

Varför skriva om negativa händelser? Jo, av det enkla skälet att en historisk tillbakablick inte bara skall visa kunskapsnivån vid tidpunkten för publiceringen. Lika viktig för eventuella historieskrivare är att kunna hitta källor som beskriver vad egentligen hände. Att publicera även dessa fakta tillför ytterligare en dimension – att man visar att makten inte besitter monopolet på informationskanaler som man använder för desinformation och som propagandaverktyg. Man rättar därmed till indoktrineringsverkningar hos den breda allmänheten. Dokumentering av vad makten gör eller inte gör är viktig av ett grundläggande skäl. Makten vill gärna bestämma och i alltför många fall faktiskt bestämmer över kunskaper. Det låter absurd och ännu mera absurd är att det är så. Man vill tolka vad som är mera sant än annat ur personlig eller "politiskt" perspektiv. Framhäva det som är för tillfälle gångbart eller trendigt. Oavsett om det handlar att den kunskapen är för gammalt och något nytt har tillkommit eller upptäckts, oavsett om direktiv, rekommendationer eller bestämmelser är förlegade och fyller ingen funktion, oavsett att genom svensk EU medlemskap gäller andra spelregler, oavsett om det fungerar eller inte.

Mer och mer framträdande problem börjar bli vad slags information som får eller inte får framföras i Bitidningen. Synpunkter på nonsens, artiklar med nya idéer, allt som bär på annat budskap än det som är utstakat av bakåtsträvande referensramar är bannlysta. Å andra sidan, vissa biodlares bidrag accepteras utan hänsyn till innehållet. Helt okritisk. Eftersom varje möjlighet att dels offentligt diskutera vad som är korrekt information eller inte och dels t.o.m. att framlägga faktabevis i alltför många fall är stängt, måste man utnyttja de kanaler som finns till förfogande.

Så även en faktatidskrift måste då och då ta upp det man skulle tro inte har plats i en faktatidskrift.

lvov

Det man inte får läsa i Bitidningen

Historisk tillbakablick

Denna historia tar sin början med artikeln "Rasrenhetens historia" (Bitidningen nr 9/2001) där tidningens redaktör redogör för en koppling mellan morfologisk vetenskap och nazistisk rasideologi. Kopplingen är den mellan politik och vetenskap.

Innan vi går vidare måste vi stanna till lite och fundera på vilken status Bitidningen har. Under alla år har Bitidningen ansetts vara SBR: s officiella organ, detta internt som externt. Det som skrivs i Bitidningen har officiell status, SBR: s uppfattning i en viss fråga. Detta blir än mer tydligt om det är tidningens redaktör som skriver inlägget eller artikeln. Alla vet att enskilda artiklar av enskilda författare speglar deras syn på biodling etc. Men en tidningsredaktör eller redaktion skall vara organisationens talesman eller språkrör. Det är dennes uppgift att skriva och ge uttryck för vad organisationen tycker i olika frågor. I SBR blir detta än mer tydligt då redaktören är adjungerad till styrelsen och är med vid sammanträdena. Redaktören kan här genom att lyssna och observera ta del av styrelsens uppfattning i olika frågor som är uppe till behandling i styrelsen. Genom denna unika inblick i SBR: s innersta maktcentra får redaktören unik möjlighet att spegla SBR: s tankar och syn på olika frågor. Avelsfrågor, frågor rörande de olika biraserna i Sverige är bara en del av de frågor som avhandlas. Med den tillgång till styrelsens åsikter är det troligt att det som skrivs i Bitidningen mer än väl avspeglar vad styrelsen tycker i olika frågor. Avsaknaden av vissa spörsmål i Bitidningen avspeglar ledningens svårighet att greppa vissa frågor att komma till konkreta beslut eller en uppfattning. Med nuvarande system med en redaktör som är med vid styrelsens diskussioner och vid beslut och den totala tystnaden och avsaknaden av dementi från styrelsen när det gäller de artiklar som behandlat ras och politik är den logiska slutsatsen att SBR och dess ledning har samma åsikter om rasfrågor och politik som ges uttryck i Bitidningen.

Om det är så att dessa artiklar ger uttryck för redaktörens privata åsikter bör det framgå av artikeln att det är hans privata åsikter och att dessa inte är kopplade till hans roll som SBR: s språkrör.

Artikeln i fråga väckte stor avsky bland avelsgrupperna för renrasiga bin. Stämpling till nazist eller rasist var föga smickrande för många av Sveriges biodlare. Om det dessutom är den egna intresseorganisationen som stämplar en blir det än mindre smickrande. I början av september möttes SBR: s styrelse och de olika avelsgrupperna i Mantorp för att diskutera det gemensamma arbetet. Naturligtvis kom den graverande artikeln upp på bordet och känslorna blev så heta att förbundsordförande var tvungen att ingripa i den stundtals hetsiga diskussionen. Situationen var så laddad att till och med styrelsen i SBR reagerade och förstod hur kränkta många av de församlade var och förbundsordförande deklarerade tydligt att den artikeln inte borde ha kommit i tryck, han lovade att detta var en engångsförseelse.

I senare nummer av Bitidningen behandlades artikeln i en insändare skriven av IA (Bitidningen 11-12:2001). Efter det att organisationens ordförande offentligt hade de-

klarerat artiklar av detta slag persona non grata borde redaktören ha insett att det var ett misstag men istället försvarar han sin artikel som om inget hänt. Vi kan ha olika åsikter och vi har rätt att uttrycka dem och försvara dem. Men det finns dock situationer då man måste böja sig och det är när ledningen talar om för en att det är denna policy vi skall tillämpa och att det är rena faktafel. Om ledningen på något sätt utfärdar nya direktiv är det den anställdes skyldighet att följa den. Fakta kan vara svårt att få till rätt. Men om man gör fel då skall man rätta sig efter det. I stället för att ta till sig de nya fakta som kommit fram, att morfologin "uppfanns" tjugo år innan Goetze, dessutom av en ryss, är redaktören mycket bestämd i sina "förtydlig-anden" genom att betona att Goetze var nazist och morfologi var inspirerat av nazistiska uppfattningar. Avsaknaden av dialog i redaktörens svar på insändaren visar en rädd man med en rädsla för att göra bort sig, att blottlägga sin bristande kunskap och sitt undermåliga journalistiska arbete. Eftersom redaktören väljer ut vilka artiklar som skall publiceras ligger ett stort ansvar hos denne. Trots att ledningens signaler borde ha gått fram väljer han att publicera UG:s artikel - "*Allas kamp mot alla – eller samarbete*" (Bitidningen 2/2002).

Ledningen borde ha reagerat när arbetstagaren inte har följt de anvisningar som han fått av ordförande tillika ansvarig utgivare. Men det kan också vara ett uttryck för styrelsens dåliga uppföljning av beslut och hur arbetet bedrivs på förbundskansliet. Varför kan redaktören fortsätta på sin egen väg? Det löfte som ordförande gav i september är kanske bara ett spel för gallerierna. Redaktören vet att ordförande måste säga det som sades för att lugna de församlade. Officiellt tar ordförande avstånd från artikeln men innerst inne är det hans och styrelsens syn som kommer i uttryck i artikeln. För ett kort ögonblick skönjer medlemmarna den sanna inställningen till rasrena bin.

Denna episod blottlägger inte bara SBR:s absurda syn på rasrena bin, den visar också på en organisation som inte kan de enklaste vedertagna principer i ärendehantering och hur man behandlar sin egna medlemmar på ett korrekt och prydligt sätt. Efter UG:s artikel ansåg den fristående A-gruppen att ett styrelsen måste bekänna färg och mer tydligt förklara sin ståndpunkt i frågan.

A-gruppen skrev en artikel som analyserade det fakta som fanns i artikeln. Artikeln skickades till Bitidningen.

Det enda som hände var att ordförande för redaktionskommittén N.E.P. ringde upp en av A-gruppens medlemmar och framförde att det i stort sätt inte var något fel på själva artikel, men den var för lång. För att tillmötesgå kravet kortades artikeln med en tredjedel. Vid nästa kontakt hette det att artikel var för aggressivt skriven och fortfarande för lång. Förvirringen tätnar då detta inte påtalats vid den första kontakten. Vid nedkortningen togs bara sådant bort som var upprepningar och som var irrelevant, formuleringarna ändrades inte. A-gruppen tyckte att artikeln hade ett sådant stort publicistiskt värde att den kontaktade en opartisk språkvetare. Denne opartiske språkvetare skrev om artikeln och den kortades ner till hälften. När den nedkortade och språkligt korrigerade artikeln skickades in kom även redaktören med synpunkten att ytterliga omfattande strykningar måste göras innan den kunde komma ifråga för publicering i Bitidningen. Nu är förvirringen total och ilskan över på vilket sätt redaktionskommittén och redaktören behandlar artiklar enbart utifrån vem som har skrivit dem och om innehållet är obehagligt för styrelse och redaktör är påtaglig. A-gruppen beslutar sig för att vända sig till förbundsstyrelsen. Den 27 februari skickas artikeln och följebrev till SBR:s styrelse.

Nedan följer gruppens brev till förbundsstyrelsen och artikeln ifråga.

Brev till styrelsen:

Till styrelsen för SBR

Under senaste året har de olika sk renrasavelsgrupperna upplevt sina möjligheter att komma till tals i BT som begränsade. Intressen, där redaktören har ett eget starkt engagemang, har haft alltför stor genomslagskraft. Under förra året drog redaktören, genom en mycket uppmärksam artikel om rasism, igång något som vi anser vara ett påhopp på de delar av svensk biodling som försöker utveckla avelsarbetet med de olika biraserna. Företrädare för kombinationsaveln i Sverige har fått stort utrymme att fortsätta det vi upplever vara en svartmålning av rasavelsarbetet. Försök att i BT besvara dessa åsikter har försvårats av redaktörens arbete. Detta kritiserades starkt vid mötet i Mantorp mellan styrelse och avelsgrupperna. Då utlovades åtgärder som bättre borde märkas i praktiken.

I en artikel i BT nr 2/2002 "Allas kamp mot alla – eller samarbete" tar UG upp frågor som vi starkt har reagerat mot. På vilket sätt framgår i bifogad artikel. Vi har under sista tiden försökt få BT: s redaktör att publicera vår syn på saken. Här har allt som tidigare anförts mot redaktörens sätt att sköta sitt arbete aktualiserats. Från början framfördes åsikten att vår artikel var för lång. Här är vår åsikt att UG: s artikel innehåller så mycket som bara en del av svensk biodling står för att det inte går att sakligt bemöta i kortare form. Efter att artikeln kortats har det från redaktionskommittén framförts att den varit för skarp i tonen. Efter ytterligare omarbetning förslog redaktören i telefonsamtal och mail (se bil.) ytterligare strykningar. Det hela har slutat med att vi kunnat konstatera att den artikel vi velat publicera inte längre är det vi hade tänkt oss.

Vi har den uppfattningen att Bitidningen ska vara ett språkrör för SBR: s medlemmar och en mötesplats för olika åsikter om och sidor av biodling. Vi har utgått från att redaktörens arbete är att vara just redaktör. Ett arbete som har som mål att skapa denna mötesplats.

Vi anser att EÖ allt för starkt har engagerat sig i vissa intressen inom svensk biodling. Detta har starkt påverkat innehållet i tidningen och andra intressens möjligheter att komma till tals. Härigenom har EÖ diskvalificerat sig själv som redaktör. EÖ har, enligt vår erfarenhet, övergått från att vara redaktör till att vara censor. När det inte längre bara är artiklars eller insändares längd och bevakandet av pressetiska regler som engagerar redaktören utan arbetet övergår i att ifrågasätta skriftställarnas åsikter eller faktaunderlag har det hela gått för långt. Redaktören har vid flera tillfällen genom att utnyttja möjligheten att låta annan läsa manus och fått möjlighet att i samma nummer gå i svaromål, snedvridit debatten. Detta är något som, i debatter på insändarsidor, hör till god pressetik. Om detta även utnyttjas när det gäller artiklar och dessutom inte möjligheten ges generellt utan, som vår erfarenhet visar, selektivt får det stora konsekvenser på pressfriheten.

I minnesanteckningarna från avelsgruppmötet i Nässjö framgår klart samma missnöje och att det beslöts att kontakter skulle tas med styrelse och ansvarig utgivare i frågan.

Vi vill att de olika avelsgrupperna som sysslar med rasavel även i fortsättningen ska ges möjlighet att, utan att känna sig motarbetade, arbeta in SBR och, utan att ständigt känna sig vara utsatta för manipulation, fritt få framföra sina åsikter i BT. För att detta ska kunna ske

kräver vi att styrelsen vidtar åtgärder för att så ska ske. Enligt vår erfarenhet krävs nu åtgärder som inte bara tar form i ord, utan åtgärder som i handling skapar nya förutsättningar för alla delar av svensk biodling att verka inom SBR. Vi kräver att styrelsen vidtar de åtgärder som krävs för att ha en redaktion för BT som inte styrs av någons särintressen. Om inte så sker, ser vi oss nödsakade att söka andra vägar för vårt arbete.

Vi ser fram emot ett svar från styrelsen för SBR som visar hur detta ska genomföras.

Vad gäller vår aktuella artikel vill vi ha ett svar angående publicering i BT. Kommer artikeln att publiceras i vår version? Om inte så vill vi ha styrelsens motivering i skriftlig form. Vi ser fram emot svar till nedanstående adress före mars månads utgång.

Med vänliga hälsningar

Carl Johan Bernelid, Urban Elmefjäll, Christer Seltorp, Ingvar Pettersson, Lasse Stensson, Per Thunman, Olda Vancata

2002-02-27 enligt uppdrag

Artikel i den ursprungliga inte förkortade och urvattnade versionen:

Avelssamarbete

J. Bernelid, U. Elmefjäll, CH. Seltorp, I. Pettersson, L. Stensson, P. Thunman, O. Vancata

Artikelrubriken "Allas kamp mot alla – eller samarbete?" (BT nr 2, sida 19) säger en sak, men själva artikelinnehållet säger något helt annat. Artikel utgår inte från den sanna verkligheten och befrämjar inte samarbete. Den i själva verket angriper de som redan samarbetar och allt de gör och vill göra i framtiden. Den sågar renrasvel, linjeavel, morfometri dvs. allt som avviker från kombinationavelsprincipen och sågar alla andra raser än buckfast. Därför tycker vi att man måste få tillrättgöra det som tas upp i artikeln och förklara vilka nya metoder man vill införa och varför.

För det första

Artikeln som uppmanar till samarbete slutar med: "Men jag har en känsla av att knappast någon i de övriga raslägren skulle komma på idén att skriva en artikel som denna. Låt oss sträva efter ett vettigt samarbete istället en ständigt kamp." Det låter bra – BARA DET VORE SANT! En minnesgod läsare borde komma ihåg artikel AVEL (BT maj 2001). Där presenterade sig en samlingsgrupp som bildades av representanter för carnica, mellifera och ligustica gruppen. Man har informerat om att man har funnit en plattform för samarbete tvärs över rasgränser, för att de metoder man använder är likadana och gemensamma för alla rasgrupper.

Samarbete mellan olika rasavelsgrupper resulterade vid det här laget bl.a. i överenskommelsen vilka metoder för rasrenhet skall användas och hur. Samarbete resulterade i tillkomsten av s.k. signaturregister över drottningodlare och man t.o.m. erbjudit buckfastgruppen att delta. Sedan implementerade man i registret en renrasparameter så att idag kan alla biodlare hitta på ett enkelt sätt drottningodlare som har ett garanterat renrasigt material (<http://www.quicknet.se/home/q-119076/>). Samarbetsgruppen har tagit initiativ till ett avels-

symposium för att höja kunskapsnivån. Man har gemensamt kommit fram till att man måste börja med linjeavel. Vad KONKRET OCH KONSTRUKTIVT som gynnar andra avelsgrupper har buckfastgruppen (eller UG) åstadkommit? Inget. Det som aldrig kan fungera i längden är att rasavelsgrupperna ger och buckfastodlarna tar.

Att uppmana till samarbete som någon revolutionerande nytt när det redan finns etablerat och åstadkommit konkreta resultat som gynnar alla – t.o.m. buckfastgruppen – och samtidigt säga i samma artikel allt som sker om det avviker från buckfastuppfattningar är bara ett sätt att slå in öppna dörrar. Inte en uppmaning till samarbete.

För det andra.

Rasism och rastänkande. Om vi bortser från artikelns diverse löjliga skräckscenarion från Tyskland för 15 år sedan, beskrivning av efterkrigs situationen i Tyskland som han är inte insatt i och UG: s ”kvalificerade” spådomar om vad som kommer hända i Tyskland i framtiden (“...**Jag är rädd för att vi i Tyskland får se nya strider...**”) som är avsedda för att påverka svenska biodlare för att börja tänka i banor – allt renrasavel är en potentiell fara, måste man ta upp det allra viktigaste. Skillnaden mellan rasismen och ”rasismen”.

Det har redan tidigare i BT förekommit diverse rasistiska skrivelser som INTE har i Bitidningen att göra. T.o.m. vår ordförande har på träffen med avelsgrupper i Mantorp (september 2001) fått medge att man har gått för långt och uppmanat att sluta med det. UG har varit närvarande och ändå kunde han tydligen inte låta bli att strunta i den uppmaningen. Vi måste en gång för alla redovisa vad det handlar om och sätta stopp för saker som inte har med biodlingen att göra.

Nyckeltermen i artikeln är ”värdet av renrasighet”! Att ta upp detta i biodlingsammanhang vittnar om total okunnighet om vad som gäller och vad saker och ting handlar om. Rasism tillämpat på de mänskliga raserna bygger på uppfattningen om olika rasers VÄRDE! När det gäller rastänkande hos bin, hundar (eller äppelsorter för den delen) handlar det om rasernas EGENSKAPER! Hos bin vill ingen bedriva någon slag socialdarwinism. Utvecklingslärans ”den starkaste överlever” handlar om kampen mellan enskilda individer inom en och samma ras. Tillämpar man på tankemässig snedvridna grunder samma devis på raser som helhet sinsemellan eller i synnerhet på de mänskliga raser sinsemellan – då handlar det om ren och skär rasism. MEN DET ÄR INTE DET VI SYSSLAR MED! Man skaffar sig en hund av en viss ras, för att man är ute efter den rasens egenskaper. Inte rasens värde. Man planterar en viss äppelsort, för att man vill ha antingen sommaräpple eller vinteräpple, för att man vill ha en röd eller grön äppelsort. För att man vill antingen ha ett syrligt äpple eller ett mjöligt äpple. Att prata om ”värdet av renrasighet” i samband med hundar, äpplen eller bin är nonsens. Ingen människa med förnuft i behåll skulle komma på tanken att sätta ett ”värde” på skillnaden mellan syrliga eller mjöliga äpplen. Det vi är ute efter är EGENSKAPER. Punkt och slutdiskuterat, för att det finns intet att diskutera och vill man göra de i termer som ”värde”, måste man i så fall hysa rasistisk världsbild och det är åtminstone ingen inom renrasavelsgrupper som hyser. Och vill någon diskutera det ändå, då hör den diskussionen definitivt inte hemma i Bitidningen. Försök inte pådyvla svenska biodlare att de som sysslar med olika biraser är suspekta rasister.

För det tredje

I artikel ”recenseras” de mest förekommande raser. Det sägs många positiva ord om varje – FAST BARA I HISTORISKA SAMMANHANG. Men! Summan av kardemumman är att ingen av de nutida raserna är något att ha. Man är på väg att smyga in lite nya gener i carnica, restaureringen av de mörka raserna är inget att ha egentligen – för att de är sjukdomsbenägna

och förresten det är knappast möjlig, för att det genetiska arvet har gått förlorat och det gula biet avlades sönder pga. strävanden att få snygg färg. Det enda biet som beskrivs ENBART med positiva ordalag är buckfast.

Det som inte nämns är att om man sysslar med vilken annan ras som helst än buckfast då kan man fripara (som de flesta biodlare gör) ganska många gånger utan problem. Har man buckfast så vet alltför många biodlare av egen erfarenhet att i det flesta fall redan vid den andra friparningen börjar gå snett.

Det som inte nämns är att en carnica (eller ligustica eller mellifera) är en carnica oavsett vilken land den tas ifrån. Och det är inga problem med att para svensk carnica med ett österrikiskt. Buckfast i Sverige är förmodligen något helt annat en buckfast i Frankrike och man kan aldrig garantera vad som skulle hända när man skulle para dessa två.

Det som inte nämns är att det finns olika buckfastlinjer med "inslag" av olika andra raser (cecropia, anatolica osv). Och att det är skillnad mellan en stabiliserad buckfastlinje med inslag av sahariensis och en korsning mellan buckfast och ett bi med sahariensis anlag. För att det är nämligen så att morfologiska metoder går att tillämpa även på buckfast för att morfologiskt sett uppträder stabiliserat buckfast som en ras och är otvetydigt identifierbart. Det har framkommit via morfologiska mätningar på SVENSKA BUCKFASTBIN att det är inte bara ligustica, carnica eller mellifera som kämpar med främmande gatukorsningar. De är åtminstone på väg rensa bort dessa. Men att det förekommer även diverse gatukorsningar inom buckfast, fast det vill man inte veta om. Därför försöker man fördöma alla morfologiska metoder som skulle kunna bringa sanningen upp till ytan.

För det fjärde

Primorskibina. Varför informeras svenska biodlare bara i termer som passar författaren? Det är ju egalt om de var från början rasrena eller blandbin när man kan idag köpa "White line/Italian cross", "Blue line/Carniolian cross" eller "Purple line"? Hur åstadkommer man från samma ursprungskälla bin med stabiliserat arvsång med både carnica och ligustica egenskaper på två år? Det finns strävanden att importera dessa bin till Sverige utan att ens fundera över att ÄVEN om dessa bin skulle besitta några utomordentliga egenskaper kommer man att späda ut dem och förlora dem. Det har t.o.m. tagits upp i ett föredrag på AHAP (American Honey Producers Association) träffen ifjol: Jeff Harris - Russian crosses with other stock may not retain R characteristics .

DET MEST MÄRKLIGA ÄR ATT I DEN RYSKA BITIDNINGEN GÅR DET INTE ATT FINNA EN ENDA ARTIKEL OM DESSA FANTASTISKA BIN. Det man finner där är massor med artiklar om varroa, varroa problematiken och kampen mot varroa. Är ryssarna blinda? Total omedvetna vad som finns inom landets gränser? Inser de inte att problemet "är redan löst"? Knappast. De vet mycket väl (och bättre än alla andra) vad de har och vad de inte har. Det som förmodligen ligger närmast sanningen är att det handlar om en mycket skicklig marknadsföring och geschäft. Speciellt med tanke på priset på de ursprungliga drottningarna. Runt 7- 8000 svenska kronor. Per styck!

För det femte

I artikeln ifrågasätts "lanseringen" av nya metoder att bestämma rastillhörighet och av nya avelsriktlinjer. Metoder att bestämma rastillhörighet bygger på morfologi. Morfologi är en exakt och etablerat vetenskaplig metod. Morfologi undervisas på alla universitet och högskolor med naturvetenskaplig inriktning. Att ifrågasätta morfologi som sådan uttrycker egentligen rädslan för att sanningen kommer fram. Man använder sig av morfologiska metoder inom

både carnica, ligustica och mellifera gruppen för att det finns ingen annan metod (bortsett från DNA analys som ingen har råd med) att bestämma rasrenhet på. SKÅLET ATT MAN GÖR DET ÄR MYCKET ENKELT. MAN VILL INFÖRA ÄRLIGHET I RENRASAVELN. Påstår man att man sysslar med ett visst sorts bi och saluför drottningar av en viss ras, så skall det vara det man anger och inget annat. Och det borde inte finnas en enda normalbegåvad människa som skulle kunna ha någonting emot det.

Broder Adam skrev att om man vill bedriva urval, måste man ha minst hundra samhällen. Hur många enskilda buckfastodlare har dessa 100 samhällen för avelsurval? När i dagens bi-odling är det svårt att hitta någon som vill ställa upp på en systemserie utvärdering omfattande 10 eller 12 drottningar. Hur skall man i så fall få ihop 100 samhällen för att bedriva ett vettigt avelsurval? Det gäller att hitta på nya sätt.

På ett annat ställe i samma nummer av BT säger man att de som framställer bruksmaterial behöver inte vara insatta i genetiken. Underförstått - de som sysslar med framställningen av avelsmaterial borde eller måste vara det. Problemet är att de inte kan genetiken heller. Och nu pratar vi inte om rudimentära kunskaper om Mendellagar. Det är ingen som ifrågasätter det. Men genetiken är inte bara Mendellagar. Genetiken handlar BLAND MYCKET ANNAT om kunskapen om urvalsmetoder. Ingen i Sverige är varken insatt eller använder sig av OBJEKTIVA urvalsmetoder. Frågar man vilken som helst av de ”stora kanonerna”, så de svarar alla att de ”går på känsla”. Skulle man nämna detta på vilken plantförädlingsanstalt som helst - där man VERKLIGEN sysslar med genetiken - skulle man bli utskrattad. Det man tänker sig att använda p.g.a. bristen på urvalsbredd hos enskilda biodlare är en insamling av uppgifter från många biodlare inom samma avelsgrupp. Och genom att börja använda OBJEKTIVA utvärderingsmetoder kan ett meningsfullt urval bedrivas på detta sätt.

Biodlarna skräms genom att man ”varnar” för detaljreglerade avelssystem och faran för inavel inom linjeavel. Det moderna sättet att bedriva linjeavel på som bygger på OBJEKTIVA urvalsmetoder inbegriper fullständig och automatisk kontroll över inavelsgraden. Det finns idag verktyg som hjälper till att undvika dessa fallgropar. Men det är UG total omedveten om (intresserade kan finna mera om detta i artikel ”Hur stamtavlan måste skrivas” i Bi-NyhetsBrevet nr 8).

För det sjätte

Det är inte sant att inom renrasvel man ”.. väljer ur friparade populationer med hjälp av en mängd morfologiska kännetecken (ta ut) avelsdjur för fortsatt avel”. Det är den värsta sortens vulgarisering som man kunnat läsa på länge. Morfologiska metoder används för att rensa bort det som inte har att göra inom rasen. EN ENDA GÅNG. Det gör man i första hand på ett förut förmodat renrasigt avelsmaterial med dokumenterat avelsgång. Inte på friparade bastarder. Sedan när man vet att man verkligen har renrasigt material kan man ta itu med linjeavel som bygger på egenskapsurval. Fördelen med linjeavel är att man följer strikt PÅ FÖRHAND bestämt principalschema. Enormt arbetsbesparande. Man slipper hoppa än hit än dit. Den enda arbetsinsatsen man kan koncentrera sig på som återstår är att välja de mest lämpliga individer med de bästa egenskaper man är ute efter som skall in på förhandsbestämda platser inom schemat.

Inom kombinationsavel är man för det mesta mycket osäkert på vad nästa kombination kommer att resultera i. Man måste ligga i hela tiden och hela tiden vara beredd på att göra korrigeringar. Stup i ett. Kombinationsmaterial tål väldig dåligt friparningar. Det som man so- par under mattan är det faktum att det kan aldrig kan finnas något slags kontinuitet i kombi- nationsavel, för att som författaren noga påpekar själv – biet är aldrig färdigt. Översatt till klarspråk – om man tyckte om ett viss bi för fem år sedan kan man knappast beställa samma

bi idag. Om vi tar ett exempel ur renrasavel så beställer man exempelvis ett bi från Troisek linje så man får idag ett bi med samma fenologiska uppförande och samma genetiska beteende som för trettio år sedan.

När det gäller buckfast och de övriga raser måste man börja tänka i opartiska termer. Börja väga fördelar och nackdelar. Och börja titta på vad som väger tyngre. Att buckfast inför i miljön jämt och ständigt nya negativa anlag har man inte kontroll över. Att man i vissa områden omöjliggör friparning FÖR SAMTLIGA raser!!!

Reklam. Det är förvånande hur fräck kan man vara. Att påstå genom ett rent reklamslag att man försöker undvika reklam. UG tycks leva i en drömvärld och är tydligen lyckligt omedveten om att huvudsakligen tack vare honom kallas nuförtiden SBR i folkmun för Svenska Buckfastodlarnas Riksförbund. Bläddrar man genom BT ett år tillbaka finner man få nummer av Bitidningen där man inte beskriver Buckfast i positiva ordalag. De är inte bara reklam. Det är en demagogisk propaganda. Utnötningskampanj. När senast kunde man läsa i Bitidningen en enskild artikel om carnica- ligustica- eller melliferabiets goda egenskaper? Man kör t.o.m. med osanna påståenden. I ett tidigare nummer av BT skrivs att man skall försöka ta fram ett virustolerant buckfastbi. Trots att för att kunna göra det måste man kunna särskilja ett virusbärande bi utan sjukdomssymptom från virusbärande med sjuksymptom. Och bara för att diagnostisera virus ligger ungefär på universitetslabbnivå. Definitivt inte på UG's eller buckfastgruppens. Det är inte fakta eller sanningen. Man förför biodlare med falska löften. Man använder egenpåhittade spekulationer som man saknar belägg för som ren förtal av andra raser (BT 2001, nr 5, sidan 16, sista stycke)!!!

Man kan inte säga att man behöver bevara de andra raser huvudsakligen som genbank för kombinationsavel, såga alla andra raser jäms med fotknölar, ifrågasätta renrasvel och metoder de använder och medverka till att utplåna alla andra raser i Sverige - och kalla det för samarbetsvädjan. Det finns knappast något annat land i världen där buckfast är så dominant som i Sverige. Det beror bl.a. på att man aldrig fick ta upp buckfastbiets uppenbara nackdelar, faran med obalans i rasfördelningen, den geografiska spridningen i landet och de förödande konsekvenser för övrig biodling. Dels för att bevara husfriden, dels för att BT helt uppenbart favoriserar buckfast genom att inte stoppa uppenbara osanningar som publiceras utan hinder. Att hela tiden framhäva att inget annat än buckfastmetoder är de det enda och rätta kan man inte med rent samvete kalla för uppmaning till samarbete. Det liknar en av de första Fordannoserna. ” Du kan få bilen i vilken färg som helst, bara den är svart.”

Nedan skall vi följa ärendet från det att det anlände till SBR till dess att förbundsstyrelsen fattar beslut som enligt dem svarar på de frågor som A-gruppen ställde.

Första anteckningen är från förbundsstyrelsens protokoll 2002-03-06 § 44 punkt g. Förbundsstyrelsen beslutade ”att uppdra till redaktionskommittén att inför styrelsens nästa sammanträde (enligt uppgift den 23 mars) bereda ärendet och att omgående meddela Urban E hur frågan kommer att handläggas”.

Andra anteckningen 2002-03-23 § 53 ”Nils-Erik P menade att när vi beslutat om tidningspolicy bör svaret till Urban E hänvisa till denna samt föreslog att styrelsen uttalar sitt stöd för redaktören och det sätt han sköter BT på och att även detta bör skrivas in i svarsskrivelsen. Det konkreta ställningstagandet till en svarsskrivelse bör behandlas på nästa sammanträde den 3 april”. Förbundsstyrelsen beslutade ”att uttala styrelsens stöd till redaktören och att Nils-Erik till nästa sammanträde formulerar svarsskrivelse.”

Tredje anteckningen 2002-04-03 § 66 "Förelåg förslag till svarsskrivelse". Förbundsstyrelsen beslutade "att fastställa svarsskrivelsen".

Svarsskrivelsen sändes sedan till brevskrivarnas tillfällige sekreterare och löd:
"Björndalen den 2002-04-07

U. E.

SBR: s styrelse behandlade ditt brev av den 27 februari 2002 vid ordinarie styrelsemöte den 6 mars 2002. Ärendet hänvisades till PR- och Redaktionskommittén för beredning.

Under hösten och vintern har PR- och Redaktionskommittén på uppdrag av förbundsstyrelsen från den tidigare gällande tidningspolicyn utvecklat ett förslag till ny policy i syfte att bättre klargöra tidningens roll inom organisationen samt styrelsens, PR- och Redaktionskommitténs och redaktörens ansvar och relationer. Dessutom har styrelsen önskat formulera vissa principer för tidningens redigering och produktion.

På grundval av förslaget fattades beslut om en ny tidningspolicy vid ordinarie sammanträde den 23 mars 2002. Denna kommer att publiceras i Bitidningens majnummer.

Med anledning av ditt brev diskuterade styrelsen vid sammanträdet den 23 mars tidningens innehåll, redigering och redaktörens arbetsmetoder. Under diskussionen ställdes synpunkterna i ditt brev i relation till andra omdömen som kommit styrelsen till del och styrelsen kunde konstatera att sett i sin helhet och med hänsyn tagen till de resurser som tilldelats redaktionen är Bitidningen en bra organisationstidning. SBR:s styrelse uttalad enhälligt sitt fulla förtroende för EÖ.

Mot bakgrund av detta uttalande och med hänvisning till den nya tidningspolicyn ansågs ärendet slutbehandlat och PR- och Redaktionskommitténs ordförande gavs uppdraget att formulera ett svar.

Med vänlig hälsning

N.E.P.

Skrivelsen från Pr- och redaktionskommitténs ordförande bemöttes 2002-04-12 i ett mail till förbundssekreteraren och 2002-04-22 i ett likalydande brev till styrelsen:

"Ang svar på vår skrivelse

Jag vill göra dig uppmärksam på följande:

1. Jag har som svar på ditt mail påpekat att vi förutsätter att ett svar på en skrivelse ställt till styrelsen för en riksorganisation meddelas i form av kopia av protokollsparagraf med samtliga tillhörande bilagor. Vi anser fortfarande detta och väntar på ett svar i sådan form. Ett svar i den form som NEP åstadkommit gäller för inget.

2. Vår skrivelse innehöll följande passus:

" Vad gäller vår aktuella artikel vill vi ha ett svar angående publicering i BT. Kommer artikeln att publiceras i vår version? Om inte så vill vi ha styrelsens motivering i skriftlig form."

Vi ser fram emot att även denna fråga besvaras i nämnda protokollsutdrag.

3. Slutligen är det lämpligt att svar utställs till de som sammanställt skrivelsen, med användande av medsända adress för spridning till avsändarna. Vi vill göra dig uppmärksam på att det i slutet av skrivelsen står vilka dessa är.

För oss är ingalunda ärendet slutbehandlat förrän detta tagits i akt."

Den fjärde anteckningen 2002-04-17 § 74 punkt n. "Förelåg FS-kopia 2002-53 UE: Angående svar på vår skrivelse, 020412. Styrelsen noterar att ärendet handlagts enligt den tidningspolicy som styrelsen fastställt. Noterades att frågan behandlats vid tre tillfällen, utöver dagens sammanträde, §§ 44, 53 och 66". Förbundsstyrelsen beslutade "att notera att PR- och redaktionskommittén enligt SBR:s arbetsordning handlägger liknande frågor och att uppdra till förbundssekreteraren att göra protokollsutdrag och översända till Urban E. och övriga brevskrivare".

Samtliga dessa protokollsutdrag anlände i brevskrivarnas brevlådor 2002-05-22. I Protokoll från sammanträde med styrelsen för SBR 2002-05-25 konstateras i § 81 att meddelande kommit att svaren/protokollsutdragen nått fram till brevskrivarna och att AU föreslår styrelsen att notera att frågan behandlats tidigare vilket blir styrelsens beslut.

Vet styrelsen vad den gör?

Om man tittar på dessa skrivelser och protokollsparagrafer ser man att SBR-styrelsen inte verkar känna till de egna reglerna eller så har man utvecklat dem under resans gång. I första anteckningen säger man att redaktionskommittén skall bereda ärendet. Kommittéerna är utskott som skall bereda olika frågor om styrelsen har delegerat en eller flera frågor kan kommittén också fatta beslut i styrelsens namn. Men här handlar det uppenbarligen om att förbereda ärendet. Vid nästa sammanträde har tydligen inte redaktionskommittén berett ärendet för nu är det ordförande i kommittén som uttalar sin åsikt i frågan. Styrelsen gör nu en kovändning, uppdraget att författa själva skrivelsen dvs. ta fram ett konkret förslag till beslut ligger inte längre på redaktionskommittén utan nu på styrelseledamoten och ordförande i redaktionskommittén. Styrelsen ger först kommittén ett uppdrag för att vid nästa sammanträde lösa dem från uppdraget och låta ordförande själv ta hand om författandet. Vid tredje sammanträdet har man en skrivelse klar som kort och gott antas av styrelsen. Anmärkningsvärt är att man inte låter denna skrivelse vara en bilaga till protokollet och att den skickas med när man senare delger brevskrivarna protokollsutdragen. Dessutom är det ytterst lämpligt att bilagan signeras och justeras som en del av protokollet ty det styrker äktheten på skrivelsen och man blir klar och tydlig vilken skrivelse som åsyftas, om det finns olika versioner eller att man vid sammanträdet gjorde ändringar så är det viktigt att man vet att allt det man kom överens om står med skrivelsen. I varje god organisation med självaktning åtföljer ett protokollsutdrag den skrivelse som skickas iväg. Det ger möjlighet för adressaten att se vilka som varit med och beslutat om skrivelsen. Men här ser man tydligt att det inte är någon naturlig rutin. För det för-

sta måste frågan beslutas på ett styrelsemöte, den beslutsamme chefen hade skickat iväg ett utdrag så fort någon begärt det, det ingår i cheftjänstemannens simplaste befogenheter. För det andra har man tydligen frångått sina egna rutiner ty enligt den s.k. tidningspolicyn skall PR- och redaktionskommittén handlägga frågan.... Men vi vet ju att från början att styrelsen bara begärde att kommittén skulle bereda ärendet. Tydligt är att man inte riktigt vet vilka rutiner/policies man har än mindre hur de skall tolkas.

Påpekas bör att redaktören var närvarande vid alla tillfällena utom sammanträdet den 3 april. Även om en organisation inte har krav enligt lag att skydda sig mot jäv är det dock ren självbevarelse för en styrelse att inte låta sig misstänkas för oegentligheter. Även om personen i fråga bara är adjungerad så har han enligt protokollen varit med och kunnat föra sin talan. I den offentliga förvaltningen skulle detta vara så allvarligt att beslutet skulle vara ogiltigt om man gjorde på samma sätt. Ur demokratisk synvinkel är det än mer befläckande för styrelsen då bara en part i målet har kunnat föra sin talan direkt. Brevskrivarna har inte kunnat försvara eventuella påståenden som sagt under styrelsesammanträdet. Åter visar detta hur lätt styrelsen tar på de demokratiska frågorna. Hur man alltid låter medlemmen vara den som drar det kortaste stråtet. Det finns ingen kvalitetssäkring i SBR: s beslutsapparat som garanterar medlemmarnas rättigheter ej heller en möjlighet att kontrollera att det går rätt till. I den offentliga beslutsgången finns det en rad olika föreskrifter som styr och som skall se till att alla behandlas lika och att tjänstemän eller beslutsfattare inte skall kunna dra fördelar av sin position. Många organisationer har frivilligt anammat dessa idéer för att medlemmar skall kunna känna sig trygga men vågar SBR släppa på förlåten?

Frågorna som ställdes (2002-02-27) har inte besvarats av styrelsen (2002-05-25) utan fortfarande vet A-gruppen inte om dess artikel kommer att publiceras än mindre har en motivering kommit från styrelsen varför man inte vill publicera den. Åter säger tystnaden mer...

Inte ens med vildaste fantasi ser att någon av våra frågor är besvarade. Men utifrån gammal hävd vet vi att vi troligen fick nobben. Om man inte kan trötta ut medlemmarna i sin iver att få svar så kan man ju alltid skriva svaret så intetsägande att svaret blev ingenting! A-gruppen antar att artikeln inte kommer att publiceras i Bitidningen. Förbundsstyrelsen har inte kunnat finna en trovärdig motivering till att inte publicera artikeln och väljer därför att tåga. Tystnaden talar också sitt tydliga språk. Vi vet ju alla att inga ord kan säga mer än tusende ord! En organisation som inte syns och hörs finns inte. En organisation vars ledning inte vågar höras eller synas är dömd att gå under. Kanske är det dessa attityder som är svaret på varför medlemsantalet i SBR fortsätter att sjunka med mer än 2000 mellan 1999 och 2001.

Mellanspel

Man skulle kunna tro att det råder ett fritt debattklimat - eftersom UG kunde inkomma med massor med synpunkter på samtliga raser. Fel. I dagens förbund är vissa biodlare mera jämlika än andra. Kombinationsavel tydligen mer rätt än renrasavel. Styrning mot den avel som gynnar de som innehar maktpositioner är alltför uppenbar. Det är inte ens OK att framföra frågor som skulle kunna förorsaka att biodlarna börja tänka själva. Följande artikel skickades till BT. Samtidigt har FD skrivit en insändare som hade synpunkter på artiklar i BT. Vad gjorde redaktören? Jo han försökte ko-handla. Han kunde tänka sig att publicera FD:s insändare och frågor om Buckfast bara han slapp publicera A-gruppens artikel. Att publicera alla tre var tydligen för

mycket för honom och tydligen även för BT, för att då skulle det vara en mindre folkstorm och det är inget bra för BT och buckfast. Fast det skulle givetvis vara tvunget att bearbeta Buckfast artikel och de krav som ställdes var alldeles uppåt väggarna fel. I det läget togs buckfast artikel tillbaka för att inte lägga hinder i vägen för A-gruppen artikel och bädda för redaktörens rävspel. Trots att det är svårt att förstå vad dessa artiklar skulle ha med varandra att göra. Den ena är skriven av en grupp människor, den andra av en person. Den ena kommer med synpunkter på material som publiceras i BT, den andra kommer med frågor man aldrig fått ställa angående Buckfast. Men redaktören gör som han vill, för att han kan göra som han vill.

Nåväl, vad som inte heller gick att publicera i BT:

Några frågor att fundera över...

OBS! Jag hävdar ingenting. Det enda jag gör är att jag ställer frågor. Alla alternativa och eventuella slutsatser återlämnas till läsaren.

1.

Broder Adam var unik. Han hade ”någonting” ingen annan hade. Någonting i stil med Astrid Lindgren eller Mozart - Gåvan. Det räcker inte med att vara skrivkunnig för att åstadkomma en bok i samma klass som Astrid Lindgren. Det räcker inte med att kunna spela piano för att åstadkomma någonting i samma klass Mozart gjorde. Likaså räcker det inte att vara biodlare och behärska drottningodling för att vara som Broder Adam.

Det första sjoket av frågor: Inom varje land där man arbetar aktivt med buckfastbin finns det en eller några ledande gestalter som betraktas av sina landsmän som de främsta och eftersom det inte kan finnas en jämlike till Broder Adam i något land kan man då inte lugnt säga att olika länders ledande buckfast gestalter går att rangordna efter sin duktighet? Betyder inte det att det obönhörligen måste finnas de som är duktigare än andra eller hur? Därmed måste det i vissa länder finnas bättre buckfastbin än buckfastbin i andra länder eller hur? Och dessutom att även om man skulle hävda att buckfastbin är vida överlägsna andra bin, måste det finnas länder där det finns andra bin som är bättre alternativ än buckfastbin eller hur? För att det inte kan vara så att de sämsta buckfastbin är bättre än de bästa andra bina - eller?

2.

Det bästa biet man kan ha är biet som hunnit utveckla sig under mycket lång tid i den miljö det lever i, det lokala biet. Att ett bi som utvecklades i länder med varmt klimat passar bäst i varmt klimat och inte alls i exempelvis i Skandinavien och tvärtom.

Det andra sjoket av frågor: Eftersom man håller sig med buckfast både i länder med mycket varmt klimat och i Skandinavien måste man inte fråga sig om det överhuvudtaget är möjligt att utveckla ett universalbi för alla slags klimatförhållanden? Ett bi som samtidigt är bättre än lokala bin i länder med varmt klimat OCH i länder med klimat vi har i Skandinavien? Är inte buckfast ett slags kompromiss?

3.

Buckfastodlarna själva säger att buckfastbiet är aldrig färdigt till skillnad till bin tillhörande olika raser och säkert som amen i kyrkan är att olika länders buckfastprofeter kan

ha vilt skilda uppfattningar om hur buckfast i det egna landet skall vara (jämfört med andra länder).

Det tredje sjoket av frågor: Är det inte eftersträvansvärt för biodlarna att ha bin med väl definierade och huvudsakligen stabila egenskaper till sitt förfogande? Skall man inte ha bin som man vet vad man kan förvänta sig ifrån? Skall inte en viss typ av bi vara det samma oavsett vilket land det kommer ifrån? Skall det vara så att en svensk buckfast kan vara något helt annat än exempelvis fransk buckfast? Kan man då hävda att buckfast (som kan tydligen vara mycket olika bin) är det bästa alternativ än en annan ras? Varför och på vilka grunder? När senast har du sett ett jämförande test mellan olika biraser? Även om hypotetiskt ett fransk buckfast för tillfället kan vara bättre än *ligustica* i Frankrike, betyder det att automatiskt även en italiensk buckfast är bättre än *ligustica* i Italien? Skall man verkligen hela tiden bara förlita sig på det vad buckfastfolket säger? Sitter de verkligen inne med bästa kompetens? Enbart de? Skall man inte lyssna på vad "andra sidan" har att säga och erbjuda - också? Eftersom buckfastbiet "är aldrig färdigt" så förkastar buckfastfolket själva gång på gång det de har tagit fram - är det inte märkligt? Hur kan man kränga bin med argumentet att det är de bästa bin men i "nästa generation" kommer man tydligen med något bättre (man kommer knappast med något sämre), dvs. det förra var inte så bra - eller? Underkänner man inte i så fall själv den "förra generationen"?

4.

Främmande anlag som inte har i miljön att göra skall man vara försiktig med. Ett typiskt exempel är farhågor vad som kan hända om pollen från genmanipulerade växter överförs till artlika växter i naturen. Buckfast bär på många anlag som inte har i den svenska naturen att göra. Man har redan facit i handen på vad som kan hända med bin när det uppstår en olämplig korsningssituation. Afrikaniserade bin.

Det fjärde sjoket av frågor: Skall vi verkligen sprida anlag som i den svenska naturen inte har att göra? Vad är dessa anlag bra för? Kan det inte vara så att buckfast egentligen är en tickande bomb som kan utlösas? Vem kan garantera att det är inte så? Vem vet vad som kan hända på sikt? Är det värt att ta risken? Är buckfast värt att hålla sig med när det negativt påverkar odlingmiljön för samtliga raser? Skall några få människors (odlarna av buckfast avelsmaterial är verkligen några få) missriktade experimentlusta och klåfingrighet påverka samtliga biodlares situation? Skall en liten grupp människor få göra som de vill utan att behöva ta hänsyn till andra och skall alla andra hållas som gisslan med diverse knep som exempelvis lömskt bruk av ordet samarbete? Borde inte få alla vara med om att bestämma?

\vov

Vad som var fel med artikel? Massor, men som ett typisk exempel på vad skulle bl.a. "rättas till" och hur var :

" Under punkt 4, slutet av första stycket. Där insinueras att buckfastbin ger upphov till afrikaniserade bin. Vilket är uppenbart felaktigt. Stryk meningarna "Man har redan facit Afrikaniserade bin." "

Läs noga själv punkt 4! Hur någon kan få det till en insinuering att buckfastbin var upphov till afrikaniserade bin är för en normalt tänkande människa en gåta. Fast gåtan förblir ingen gåta när man tänker efter. Redaktören har nämligen tolkningsföreträde förre artikelförfattaren och kan han hävda inför omvärlden att artikeln inte kunde publiceras p.g.a. att den bryter mot regler, god publicistisk sed eller mot vad som

helst då köper man det, för att man inte har möjlighet att syna korten. Då gäller det att hitta på som synes vad som helst för att stoppa artiklar man inte tycker om (redaktören är avelsansvarig för buckfast i Örebro län). Så var det med den yttrandefriheten.

Det finns givetvis flera exempel än så

I ledaren nämns att artiklar med nya idéer inte är välkomna heller. Speciellt de, som visar att det måste till privata initiativ att få gjort saker SBR borde stå för. Att saker och ting har legat för fåfot i årtal utan att man brydde sig.

Böcker, virus

Böcker

Det har av en slump kommit fram att svenska biodlare lånar 100 gånger färre biodlingsböcker än tjeckiska biodlare. När jag upptäckte detta tyckte jag att det inte är bra och försöker därför dra mitt strå till stacken för att ändra på det.

Under sommaren 2001 har fyra svenska biodlare varit på biforskningsinstitutet Prag för att gå en fyradagars insemineringskurs. De har även hunnit besöka förbundskansliet och prata med deras generalsekreterare som hjälpte till att anordna ett besök hos tjeckiska biodlare. En utav deltagarna skulle hålla ett föredrag om besöket och visa bilder och jag blev ombedd att hjälpa till att fylla på med lite siffror och statistik. Det som bl.a. framkommit var att det i Tjeckien finns 54 000 biodlare (landet är 5,7 x ytmässigt mindre än Sverige, fast med ungefär samma innevånarantal som i Sverige) och att i förbundets bibliotek finns 14 416 skrifter (böcker och bundna årgångar av utländska biodlingstidningar). I fjol har man lånat ut 5419 volymer. D.v.s. man lånade ut ca 0,1 bok per capita (som capita räknas då en biodlare). Om man översätter det till en mer realistisk siffra så var tionde tjeckisk biodlare lånade en bok. SBR har sitt bibliotek i Ultuna där det finns ca 1400 böcker. 10 000 svenska biodlare lånade ifjol ca 10 böcker därifrån dvs. utlåningsstatistiken är ca 0,001 bok per capita. Och återigen översatt till en mer realistisk siffra – var tusende svensk biodlare lånade en bok.

Andra intressanta jämförelsesiffror. Som har sagt ovan så finns det i det tjeckiska biodlarbiblioteket ca 14 000 böcker. I det svenska ca 1400. Dvs. ca 10 gånger färre. Det tjeckiska biblioteket köper in i genomsnitt 30 nya böcker per år (utöver det tillkommer 40 bundna årgångar av utländska biodlartidskrifter). Det svenska biblioteket har utökats under hela 90talet med citat: ”några få enstaka exemplar”. Och det handlar inte bara om böcker. Tjeckerna har s.k. videotek med 60 tal videokassetter och ifjol lånades det ut 600 videokassetter.

Varför är det som det är? Varför lånar och läser svenska biodlare 100 gånger färre biodlingsböcker än de tjeckiska? Först och främst beror det förmodligen på yttre omständigheter. Det är enkelt för tjeckiska biodlare som bor i Prag eller gör ett besök i huvudstadens centrum att bara knalla in till biblioteket, välja och vraka i hyllorna och låna en bok. Det finns inte så många svenska biodlare som åker till Ultuna för att låna några böcker om biodling. I Sverige måste man gå via sitt lokala bibliotek och fjärrlåna - som tjeckerna också kan göra och gör. MEN - i Sverige måste ytterligare ett villkor uppfyllas. Man måste veta vad som finns att låna och det är värre med det. Det finns visserligen en katalog över alla böcker, men katalogen finns inte tillgänglig på varje bibliotek och väldigt få biodlare har den. Det går visserligen att göra specialsökningar på webben, men då måste man veta vad man söker efter, var skall man söka och hur skall man söka. Det är inte många biodlare som vet hur man gör.

Hur skall man kunna sprida kunskapen om vilka böcker som finns till förfogande och på det viset befrämja utlåningen? Det finns idag en mycket enkel lösning på problemet. Internet. Man tycker att det borde ha gjorts för länge sedan och att det borde ligga på Utbildnings- och Forskningskommittén:s bord. Fast skulden ligger inte på kommittén allena. Ansvaret för kommittéerna ligger på styrelsen som utnämner dem. Styrelsen har inte definierat fasta och klara regler hur kommittéarbete skall bedrivas. Det finns ingen långsiktig planering som skulle möjliggöra uppföljning av det som gör och inte görs. Trots att kommittéer har utnämnts för snart ett och ett halvt år sedan och varje kommitté har egen sida på SBR:s hemsida där man skall redovisa policyn, så det finns fortfarande blanka sidor där. Inte bara utbildningskommitténs. Dvs. efter ett och ett halvt år har vissa kommittéer inte kommit fram till vad de egentligen skall syssla med och redovisat det för biodlarna. Man kan visserligen hävda att kommittéarbete bygger på frivillighet och möjligheten att avsätta privat tid för detta arbete. Men har man accepterat ett uppdrag innebär det att man har tagit på sig vissa plikter. Minimikrav borde vara att man har klart för sig vad man vill uträtta och en tidsarbetsplan. Har man ingen policy, ingen arbetsplan som styrelsen kan följa upp en gång i kvartalen, då har en sådan kommitté inget berättigande. Kommittén i det fallet fyller ingen funktion. Då skall den antingen bort, eller styrelsen skall "byta besättningen". Det låter visserligen drastisk och drakoniskt, men att ha en överksam kommitté som sitter som en propp innebär att man inte kan ha i kommittén människor som skulle kunna uträtta någonting. Summa summarum: situationen är som vanligt "som vanligt" och det betydde att det var fritt fram för att få det gjort.

Här ligger av allt att döma också en del av förklaringen varför tjeckiska biodlare läser flera böcker än de svenska. Det tjeckiska biblioteket uppfattas av förbundet som en viktig del av förbundets service som man ställer till sina medlemmars förfogande (biblioteket har t.o.m. egen kaffebesöksbudget) för att man är medveten om hur viktig kunskapen är. Det gör SBR eller dess kommitté i vars intressesfär det ligger med all tydlighet inte.

Resultat finns på <http://www.quicknet.se/home/q-119076/> (klicka på BONUS och sedan välj ur menyn Böcker). För att inte krångla till det med diverse databaser som skulle vara sökbara och för att göra det så enkelt som möjligt för alla – även för de med rudimentära datakunskaper - så böcker man kan låna finns uppsorterade i flera olika slags enkla underregister/förteckningar. Böcker på svenska, böcker på engelska, böcker på tyska och samtliga böcker. Vill man göra mera avancerade sökningar finns det länkar mot universitetets systemet LUKAS.

Man får bara hoppas på att svenska biodlare skall börja låna flera böcker när det nu har blivit mycket enkelt att hitta en bok som faller en i smaken. Även de som inte har en egen dator kan koppla upp sig mot adressen ovan från en dator som i dagens läge finns på nästan alla bibliotek. Likaså man får hoppas på att SBR vaknar och börjar engagera sig i den mest viktiga kunskapskällan vi har. Att man årligen avsätter en summa för nyinköp och man regelbundet publicerar alla nyförvärv i Bitidningen - det som kan också vara en bidragande orsak att man lånar få böcker är att beståndet inte hålls aktuellt och det inte finns "nya" eller "moderna" eller aktuella böcker. Det finns för mycket av gammal ballast. Att man ber biodlare som slutar med biodling att donera sina biodlingsböcker till biblioteket och att man inte glömmer bort bibliotek i sitt testamente (ett alternativ – man kan skänka böckerna till sin lokala förening som kan auktionera ut de och på det viset förstärka kassan.). Med andra ord – att man börjar bry sig.

Virus

Många datoranvändare har otillräckligt skydd mot inkommande virus installerat i sin dator. Du kan testa hur din dator klarar den uppgiften. Utan risk att din dator blir smittad av ett vi-

rus.

Finns på : <http://www.quicknet.se/home/q-119076/>

Väl där klicka på BONUS och i Bonusmenyn välj ”Virustest”.

Genom att sprida information om möjligheten att virustesta egen dator bland dina bekanta minskar du risken att du får ett virus från dem själv.

olda.vancata@quicknet.se

Skälet för refusering? Mycket enkelt, det är inte tillåtet att påpeka att någon inte har gjort sitt jobb: *”... du blandar in kritik av SBR-styrelsens och utbildningskommitténs nuvarande ledamöter, som blir till oförskämtheter mot dem, även om du inte nämner dem vid namn. Det accepterar jag inte som redaktör.”* Den inre kretsen är helt enkelt orörbar, för att de handlar aldrig fel. Och handlar de överhuvudtaget inte (fast de borde göra det) är det inte fel heller. Man står över all kritik och saknar man vettiga förklaringar och har man inget att säga till sitt försvar, då stoppas artikel och kallas den för oförskämnd.

Det undermåliga kommitté arbete är ett verkligt problem och förtjänar en egen analys i någon av kommande BNB nummer.

Vissa biodlare är mera jämlika än andra

Man skulle kunna tro att redaktören gör ett bra jobb genom att han läser noga genom insänt material, granskar det och släpper igenom bara kvalitetsmaterial. Här ovan finns några exempel på att ”granskningslusten” gick överstyr. Men det finns tyvärr exempel på det motsatta. Tillhör man ”nomenklaturen” eller är man känd för vilka åsikter man hyser (samma som redaktör), släpper man igenom precis vad som helst – utan att man granskar materialet överhuvudtaget. Och det är inte bra alls.

Ett (tagen på måfå från flera möjliga) exempel: på ett stycke litteratur som man kan finna i BT 2002 nr. 1 på sidan 14.

Att fela är mänskligt och man skall överse med smärre övertramp. Men ibland är mycket för mycket. Speciellt när tre stycken övertramp staplas på varandra som i det aktuella fallet. Första övertramp är en (KANSKE???) tankelapsus (icke existerande språk). Andra övertramp är att man inte registrerat att Tjeckoslovakien inte har funnits under mer än tio år så även om syftningen i första fallet skulle vara ett misstag så en tjeckoslovakisk bitidning kan knappast finnas (så tydligen den första ”övertrampen” är knappast ett misstag). Det sista övertrampet är totalbrist på korrekturläsning hos en tidning som har en egen redaktionskommitté, en fast anställd (avlönad) redaktör och storleken på budgeten skall man helst inte prata om! Det enda man kan tycka om det är att det är tur att det inte kommer in fler tidningar. Skrivna exvis på argentinska, jugoslaviska eller kanadensiska.

Vem som skrivit det inkriminerade stycket? Suppleant i SBR: s styrelse tillika medlem i redaktionskommitté.

Ett annat lysande exempel är en artikel som har kommit BNB tillhanda med en alldeles ny "hypotes". Eftersom det lät alltför tilltalande och enkelt (första tecken på att något är fel) kontaktades expertisen som avfärdade hypotesen. Författaren underättades om expertisens uttalande och därmed varför artikel kan inte publiceras. Vad hände om en månad? Jo, samma artikel publicerades i BT. Utan minsta problem. Är det ett bra betyg på samvetsgran redaktörsarbete? Hur är det möjligt att BNB har tillgång till kunskapen och förmågan att stoppa det som inte stämmer och inte BT har? Och trots att BT redaktören underättades att materialet som publicerades var inte korrekt, har det kommit tillrättaläggande i nästa nummer? Ingalunda.

Man ser klart och tydligt att det är skillnad på biodlare och "biodlare" och fakta och "fakta". UG: s artikel var redan på tapeten, men det finns mer man kan förtälja om den. Artikeln togs även upp i en insändare "Nytolkning av historien!" i BT nr 4 2002 (föremål för kohandel som nämns ovan). Vad börjar ett av genmälen med? Jo: "Om vi skall gräla behöver vi inte göra det offentligt...". Dvs. man har inte ens ryggrad att stå för det man skrivit. Man själv får skriva vad som helst, men när någon annan har synpunkter på det som skrivits då skall han vara tyst. Läsarna skall styras enbart åt det hållet som passar vissa skribenter. Man utnyttjar replikrätten bortom det som är korrekt för ett genmäle. Ingen av genmälen är saklig d.v.s. kommer med fakta som motsäger insändaren eller kommer med andra förklaringar. Det är bara lismande och oärliga försök att utmåla sig själv som trevlig och resonabel person. Eftersom man lyckades stoppa A-gruppens artikel kan man själv kalla en krigsförklaring för "fredspredikan".

Man kan undra vart rättframhet och ärlighet tagit vägen. Varför måste biodlare hela tiden manipuleras och matas med tillrättalagda uppgifter som utmålar vissa personer eller förbundet i positiv dager. Ta bara en sådan sak som projektet "Nya biodlare". SBR: s skötebarn där man slår sig för bröstet hur antalet nya biodlare ökar från år till år och förra året fick man 688 nya medlemmar. Man visserligen säger att nettominskning fortsätter, men HUR mycket får man inte veta. Vore det inte schysstare att säga som det är att: TROTS alla ansträngningar för att rekrytera nya biodlare och TROTS att nyrekryteringar ökar år för år så det totala antalet biodlare som år 1999 var 12 099 biodlare har minskat till år 2002 till 10 627. Tål medlemmar inte sanningen? Måste DET MESTA som står i BT friseras?

Måste biodlare hela tiden behandlas som mindre vetande? Som fort tillfälle bjuds? Numera heter nybörjarskolan "I bigården" med underrubrik "För nybörjare och veteraner". Har någon tänkt efter att man har en ganska märkligt uppfattning om sina äldre medlemmar? Man kan förstå att man måste förklara för nybörjare vad de skall göra. Vad kan man göra på vinter, hur rensflykten fungerar, att man skall göra vårundersökning osv. Dessa "veteraner" har gjort detta kanske i 40 eller 50 år. Och att adressera denna information även till de innebär att man förmodligen tror att de är gamla förkalkade lallande idioter som inte minns vad man har gjort i årtal. Det finns nämligen ingen annan logisk förklaring. Tur att man är inte "veteran" för att då skulle man känna sig MYCKET förolämpat.

I BT är angrepp på andra personer bannlysta och det är bra. Det är bara ett problem - att tolkningen är fundamentalistisk. Pondera att i BT publiceras en artikel som stämmer inte med verkligheten. Den är full med nonsens. MEN - man får inte säga att det som står i artikeln är nonsens och varför. Det klassas som personangrepp och

"kan inte publiceras". Som synes det hjälper inte med hur vackert och idealiskt formulerade och tilltalande policyregler än är. Det viktiga är HUR de tillämpas, VEM som tillämpar dem och HUR vederbörande tolkar tillämpningen. Policyregler är värdelösa när man bryter mot god publicistisk sed gång på gång (se brevet till styrelsen ovan). Policyregler är spel för gallerierna för att man skall tro att allt är OK. Man behöver inte uppfinna policyregler för BT. Det skulle räcka gott och väl att man skulle deklarerat att det enda som gäller är pressetiska regler. Men det som hittills gällde var att bryta de, så man måste hitta på annat. Och kalla det för policy.

Kejsaren är naken

Det har sagts att: "IT leder till total transparens. Människor med tillgång till relevant information börjar ifrågasätta alla typer av auktoriteter. Den dumma lojala och ödmjuka kunden, medarbetaren och medborgaren är död. Väljarna ifrågasätter politiker, underordnade ifrågasätter chefer, studenter ifrågasätter lärare, patienter ifrågasätter läkare, barn ifrågasätter föräldrar, kunder ifrågasätter företag och kvinnor ifrågasätter män. Den vars berömmelse vilar på historiska informationsfördelar blir ifrågasatt – ifrågasatt av personer, företag och regioner med ögonblicklig tillgång till information. Det sker ett maktskifte. Nu tillhör makten till folket. Man kan ifrågasätta eftersom den digitala världen tar av kejsaren kläderna."

Man tror att man kan göra och skriva vad som helst hur länge som helst utan att ta hänsyn till verkligheten. Det var möjligt förr. Inte numera. Detta nummer av Bi-NyhetsBrevet är ett typiskt exempel på det.

Uppfatta inte detta nummer som gnäll eller kritik för att man inte publicerar det man borde publicera och samtidigt publicerar det som inte borde publiceras. Detta nummer handlar inte alls om enskilda artiklar. Artiklar tjänar bara som handfasta exempel på fenomenet. Fenomen som heter "systemfel hos Bitidningen". Vilka verkningar detta systemfel har helt klart i verkligheten? Nettoantal medlemmar!

Det enda nytta MAJORITET av biodlare har av SBR är faktisk bara Bitidning (alla vet hur många procent av medlemskåren som besöker träffar, möten och kurser). Och när man upplever att man inte får valuta för pengarna då slutar man att vara medlem. Biodlarna börjar tack vare Bitidningen ifrågasätta SBR för att Kejsaren har ingen hjälp av den censurdräkt som han sveper runt sin kropp. Den har blivit tack vare IT genomskinlig.

\vov

*I lokala bitidskrifter av gratis karaktär får man fritt förfoga över materialet från BNB, man måste dock ange källan: **Bi-NyhetsBrev** - <http://run.to/bnb>*

I andra skrifter först efter överenskommelse.

Länkningen till <http://www.quicknet.se/home/q-119076/> är OK. Att lägga ut nyhetsbrev på egen hemsida eller enstaka artiklar ur BNB är däremot INTE OK.

Nyhetsbrev skall betraktas som ©.